

Ladislav Kubíček

Radujte se s radujícími, plačte s plačícími

Jak obvykle reaguji na hezké věci? Neraduju se z nich sobecky sám? Nezapomínám na Režiséra? Nezapomínám se o radost dělit s druhými? Nezapomínám, že hezký zážitek může být jen chvílkový a není moudré se na něj příliš vázat, abych ho pak neoplakával? A co přijdou-li věci bolavé? Jak reaguji? Přijímám je z ruky Režiséra? Je mi jasné, že i ony jsou pouhou epizodou, i když těžkou, kterou musím prožít? Není to konec. Těm, kdo milují Boha, všechno napomáhá k dobrému. Konec a závěr je jinde a bude krásný a vítězný. Věřím tomu? Umím to přesvědčivě prožívat? Dokážu to přesvědčivě vysvětlit zoufajícím kolem sebe? Žádné setkání není náhodné. Bolavé zásahy do života mých blízkých se bezprostředně týkají i mě. Jejich radost je i mou radostí, jejich bolest je i mou bolestí. Proto Bůh naše cesty spojil, abychom si vzájemně pomáhali tyto situace řešit umělecky, podle jeho scénáře.

Bůh nechce polovičitost

Snaha o dokonalost je nezbytná. Ježíš nás k to-mu přímo vyzývá: „Bud'te dokonalí, jako jsem já dokonalý.“ Pozor na nepravou pokoru! Není to nic jiného než skrytá pýcha. Režisér ví, koho si vybral, a není naším úkolem zkoumat, jestli role není nad mé síly. Copak tomu rozumím lépe než on? Chce-li od nás něco, vždycky nám k tomu dá potřebnou sílu i schopnosti. „Všechno mohu v tom, který mě posiluje.“ Přijmout svou úlohu - to je ta pravá pokora! Hezký příklad nám dal Jan Pavel II. Když ho kardinálové zvolili papežem, řekl jim: „Bůh vám odpust', co jste mi udělali.“ Ale svou těžkou roli přijal. Bůh nechce polovičitost. Čeká od nás, že každý den svého života prožijeme plně a v souladu s Boží vůlí. Tu je nutno poznávat. Nestáčí jen odříkat „bud' vůle tvá“, je nutno se zastavit, odmlčet a čekat na odpověď. Nevést jen monolog. Jak jsem na tom já? Mohu tvrdit, že moje modlitba je dialogem?

Úkolem je oslavit Boha

Člověk může být sobcem i v duchovním živo-tě. Pozor na to! Věřit a plnit příkázání jenom proto, abych se dostal do nebe, to je málo. Cílem musí být oslava Boha. Neplatí zde lidská měřítko. Boha neoslavujeme jako 1. máj. Stojí skladatel o to, aby se jeho skladba hrála vlažně, bez prožitku? Jistě nemá

zájem, aby se jeho dílo oslavovalo v novinách, ale chce, aby v něm zazněla sama krása. To je to pravé vzdání díky tvůrci. Čili - ani stín sobectví, ale touha po tom, aby zněla krása, dobro, pravda. Jsme hráči na jevišti a chceme, aby to i ti vedle nás zahráli hezky. Tahá nás za uši, když to kazí. Někdy se neudržíme a řekneme jim to i ostře. Smysl pro kritiku máme všichni silný. Druzí od nás právem očekávají, že i my budeme hrát čistě. Zahrát dobře svou roli, to je všeobecné poslání. Ptejme se přitom: „Jak konkrétně mohu já přispět k oslavě Boží?“

(z knihy Na minutu s L. Kubíčkem – Zapalují?)

Zachraňme lovosické varhany

Díky nabídce pomoci od pana Pavla Hrubeše jsme začali opravovat varhany v našem kostele. Až do prosince budou probíhat s tím spojené benefiční akce. Děkujeme všem, kdo opravu podpořili finančně i všem, kteří se zapojili do přípravy a realizace této akce. Podrobnější informace najdete na internetových stránkách farnosti <https://farnostlovosice.cz/>.

Richard Rohr Sv. Jan od Kříže

Pravá spiritualita je naprosto protikulturní, neboť je obchodně neuzítkovatelná, neměřitelná, nedokazatelná. Je doslova ničím. A kdopak by v tomto světě chtěl být ničím? Cílem této kultury je pro nás být něčím, být vším, „získávat přátele a působit na lidi“.

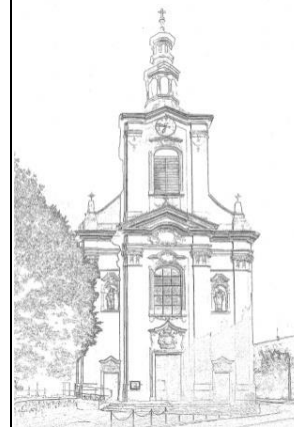
Svatý Jan od Kříže to vyjadřuje takto: „Aby ses dostal k potěšení, které nemáš, musíš jít cestou, která tě těšit nebude. Aby ses dostal k poznání, které nemáš, musíš jít cestou, kterou neznáš. Aby ses stal tím, který nemáš, musíš jít cestou nevlastnění. Aby ses stal tím, kdo nejsi, musíš jít cestou, kterou sám nejsi.“*

Nicotnosti se ovšem obáváme. Proto se také bojíme smrti. Domnívám se, že smrt je šokujícím zjištěním, že všechno, co jsem si myslel, že jsem, všechno, na čem jsem nesmírně lpěl, bylo doslova ničím. Nicotnost, které se tolik bojíme, je ve skutečnosti pokladem, po němž toužíme. Toužíme po prostoru, kde není co dokazovat, kde jsem tím, kým jsem, a to stačí. Spiritualita nás učí, jak nazít předstihnout čas, aby nás Bůh mohl zahrnout láskou takové, jací jsme.

(meditace pro pátek 25. týdne v mezidobí)

Václav č. 30 (2020)

20. 9. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

25. neděle v mezidobí

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

SULEJOVICE

Kostel Nejsvětější Trojice

3. neděle v měsíci, v 8:00

DD Milešov

zámecká kaple

Pá 9:30

- Farní kavárna je na faře každou neděli po mši svaté.
- Náboženství dětí bude ve čtvrtek odpoledne.
- Modlitba chval bude v pátek 25. 9. 2020 od 18:00 v kostele sv. Václava.
- Sběrka na Diecézní charitu – bude v neděli 27. září 2020
- Poutní mše svatá v kostele sv. Václava Lovosice 28.9.2020 od 10.30 hodin, Hlavní celebrant Petr Kalas SDB, ředitel komunity salesiánů v Teplicích, Lovosický chrámový sbor provede Messe in B dur Josefa Grubera a další díla, Diriguje Roman Hájek. Po mši bude otevřen přístup na věž kostela.

Upřímná vyprávění poutníka svému duchovnímu otci: **Sedmé setkání I.**

Poutník: My se zbožným souputníkem, profesorem, jsme nemohli odolat společnému přání vydat se na cestu a nezajít k vám definitivně se rozloučit a požádat o vaše modlitby za nás.

Profesor: Ano, byla nám blízká vaše otevřenost i ty rozhovory o spáse duše, kterými jsme se těšili u vás mezi vašimi přáteli. Vzpomínku na to si uchováme ve svých duších, jako záruku křesťanské lásky, i ve vzdálené zemi, kam míříme. Děkuji vám za to, že na mě pamatujete, i za vaši lásku. Ale abych nezapomněl, mezitím než jste přišli, zastavili se u mě dva poutníci: moldavský mnich a poustevník, který dvacet let žije v mlčení v lese. Chtěli by vás vidět, já je hned pozvu... Zde jsou!

Poutník: Ach, jak blažený je život v poustevně! A příhodný k přivedení duše k sjednocení s Bohem! Tichý les jako rajský Eden, v kterém sladký strom života vyrůstá v modlícím se srdci poustevníka. Kdybych měl nějaké prostředky na živobytí, tak bych se asi nerozloučil s poustevnickým životem.

Profesor: Z dálky se nám všechno jeví zvlášť krásné, ale ze zkušenosti se každý ujistí, že každé místo, které má své výhody, má i své nevýhody. Ovšem kdo má melancholickou povahu a touhu k mlčení, pro toho je příjemný poustevnický život. Ale kolik nebezpečí stojí na té cestě! Historie asketismu předkládá mnoho příkladů, na kterých je vidět, jak mnozí poustevníci a zatvorníci zcela se bránící setkání s lidmi upadli do sebezaslepení a do hlubokého klamu.

Poustevník: Překvapuje mě, jak často na Rusi, nejen v mnišských kláštorech, ale i od některých bohobojných lidí světských, lze slyšet, že mnohé, kteří chtějí žít poustevnickým životem nebo se cvičit ve vnitřní modlitbě, odrazuje od následování jejich touhy obava, aby neupadli do klamu a do záhuby. Aby se v tom utvrdili, předkládají příklady na podepření svých závěrů, proč se sami odcizují vnitřnímu životu a vzdalují od něho i ostatní. Myslím, že to pochází ze dvou příčin: buď z nepochopení věci a z absence duchovního vzdělání nebo z vlastní lenosti k rozjímání a ze závisti, aby je v tom vyšším poznání nepředstihli jiní, kteří jsou ve srovnání s nimi na nižším stupni. Velká škoda, že se drží tohoto přesvědčení a nepronikají k názorům svatých Otců, kteří přímo a srozumitelně poučují, že není třeba se obávat nebo sebeklamu nebo pomatenosti rozumu, přihodilo by se jim to z pýchy, proto, že nemají učitele, nebo proto, že zjevení a

blouznění přijímají za pravdu. I kdyby se přihodila taková zkouška (pokračují), vedlo by ho to k získání zkušenosti a svatozáře, neboť Boží pomoc ho při tom ochraňuje. Buďte odvážní! Já jsem s vámi, nebojte se!, říká Ježíš Kristus (Ř. Sin.). Z toho vyplývá, že obavy a strach z vnitřního života pod záminkou sebeklamu jsou zbytečné. Neboť pokorné přiznání svých hříchů, otevřenost duše učiteli a „nevidomost“ při modlitbě je pevná a bezpečná záštita před klamy, kterých se mnozí tolik obávají, a proto se varují činnosti myslí. A zatím se sami nacházejí na scesti, podle zkušených slov sv. Filoteje Sinajského, který říká: „Mnozí z mnichů nechápou klamy svého rozumu, které zakoušejí od zlých duchů, to znamená, že se horlivě cvičí pouze v jedné činnosti (ve vnějších ctnostech), o mysl, to jest o vnitřní nazírání, neusilují, zůstávají nevdělaní a v nevědomosti“ (hl. 37). „Kdyby také slyšeli o jiných, co v jejich nitru způsobilo požehnání, pokládali by to ze závisti za klam,“ zdůrazňuje sv. Řehoř Sinajský (hl. 1).

Profesor: Dovolte mi, abych se vás zeptal. Ovšemže přiznání svých hříchů je vhodné pro každého, kdo o sebe dbá, ale jak jednat v případech, kdy nemáme takového učitele, který by nás mohl zkušeně vést na cestě nitrem a vzhledem do duše by mohl poskytnout správné a spolehlivé vedení v duchovním životě? Není lépe v takovém případě varovat se nazírání než se o ně snažit svévolně a bez vedoucího? A dále: pro mě je těžko pochopitelné, jakým způsobem, stojím-li v přítomnosti Boží, si mohu uchovat dokonalou „nevidomost“? To není přirozené, neboť naše duše nebo mysl si nemůže ve fantazii představit nic bez formy, v dokonalém nevidění. A proč by, při pohroužení myslí k Bohu, nebylo možné představovat si ve fantazii Ježíše Krista nebo Přesvatou Trojici?

Poustevník: I když vedení zkušeného a v duchovních věcech znalého učitele nebo starce, kterému by bylo možné bez překážek, s důvěrou a užitekem každý den odhalovat duši, myšlenky a setkání na cestě vnitřního učení, představuje hlavní podmínku cvičení v modlitbě srdce pro toho, kdo se tomu oddává v mlčení. Ale v případě nemožnosti nalézt takového učitele, svatí Otcové, kteří to přikazují, uvádějí v tomto případě výjimku. Ctihodný Nicefor Hesychasta o tom jasně poučuje takto: „Při cvičení ve vnitřní činnosti srdce je potřebný správný a znalý učitel. Jestliže není takový, je třeba horlivě hledat. Jestliže ho nenajdeš, tak se zkroušeným srdcem vyzvi Boha, aby ti pomohl čerpat poučení a vedení v učení svatých Otců a ověřovat to se Slovem Božím, vyjádřeným v Písmu svatém.“ Při tom je také třeba vzít v úvahu i to, že skutečnému vroucímu přání hledajícího se může dostat užitečného a poučného slova i od prostých. I svatí Otcové ujišťují, že požádáš-li s vírou a dobrým úmyslem

třeba i Saracéna, může ti i on sdělit užitečné slovo. Pokud bez víry a spravedlivého cíle požaduješ poučení u Proroka, ani on tě neuspokojí... Příklad toho vidím u Velikého Makaria Egyptského, kterého jednou přivedl k pochopení, a tím k překonání vášně, vesničan. Co se týče „nevidomosti“, to znamená, aby si nepředstavoval a nepřijímal žádná zjevení během nazírání, ani světlo, ani anděla, ani Krista, ani jakéhokoli svatého a aby se odvracel od veškerého blouznění, to přikazují zkušení svatí Otcové, ovšem proto, že představivost může příhodně uskutečnit či jakoby oživit představy myslí, a nezkušený se může snadno nechat unést tím blouzněním, pokládá je za požehnané zjevení, a padnout do sebeklamu. A přitom, jak praví Písmo svaté, i „satan se umí proměňovat v anděla světla“. A že se mysl může přirozeně a vhodně nacházet v „nevidomosti“ a uchovat si ji i při pamatování na Boží přítomnost, to se usuzuje z toho, že síla představivosti může cokoli citelně představit v „nevidomosti“ a udržet onu představu při pozorování předmětů, neviditelných zrakem, nemajících vnější vzhled ani formu. Tak například představa a zakoušení naší duše - vzduchu, tepla, chladu; v chladu si lze živě představit v myslí teplo, třebaže nemá formu, nelze je spatřit, nezakouší je ten, kdo je v chladu! Podobně i přítomnost duchovní a nepostižitelné Boží bytosti si lze představit v myslí, vnímat srdcem v dokonalé nevidomosti.

Poutník: Při mém putování se mi naskytlo slyšet od lidí zbožných a hledajících spásu, že se obávají nařčení z upadnutí do klamu, a proto se nevěnují vnitřní činnosti. Některým jsem s užitekem přečetl z Dobrotoljubija poučení sv. Řehoře Sinajského, který říká, že „srdceční činnost nemůže být klamná (ne tak, jako rozumová), neboť i kdyby nepřítel chtěl vroucnost srdce obrátit ve svůj spalující žár, nebo radost srdce zaměnit za slizkou slast, čas, zkušenost a cit samy od sebe usvědčí tyto jeho úskoky, dokonce i u těch, kteří neznají jeho záludnost“. Také jsem potkal jiné, kteří k velké lítosti sice poznali stezku mlčení a modlitby srdce, z důvodu nějaké překážky nebo hříšné slabosti však upadli do malomyslnosti a zanechali vnitřní činnosti srdce, kterou poznali!

Profesor: Ano, to je velmi přirozené! I já sám jsem to zakusil někdy, když jsem se z vnitřního rozpoložení nechal rozptýlit, nebo jsem se nějak provinil. Neboť jestliže vnitřní modlitba srdce je svatá věc, sjednocení s Bohem, je slušné a neopovázlivé uvádět svatou věc do hříšného srdce, které jsi před tím neočistil tichým a lítostivým pokáním a náležitou přípravou k obcování s Bohem? Je lépe oněmět před Bohem než pronášet „nesmyslná slova“ zarmouceným a rozptýleným srdcem.

(z knihy Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci)